

Hosszabb ügyfélszolgálat az ÁB-fiókoknál

Az Állami Biztosító Csongrád Megyei Igazgatósága az ügyfélszolgálati rendszer továbbfejlesztésének állomásaként, a lakossági igények magasabb szintű kielégítése érdekében és a szabadidőhöz való rugalmasabb alkalmazkodás jegyében fiókjainál bizonyos napokon meghosszabbított ügyfélfogadást vezetett be.

A fiókoknál az ügyfélfogadás általában reggel fél 8-tól délután fél 5-ig, pénteken 4 óráig tart. A változások a következők: Szegeden, a Kossuth Lajos sugárúti 1. számú fiók hétfőn reggel fél

7-től este fél 7-ig, pénteken fél 8-tól 15 óra 10-ig tart nyitva, és szombaton fél 8-tól 12 óráig is az ügyfelek rendelkezésére áll. Szombatonként ez a fiók látja el a gépjárműkar-rendezési ügyeket is.

Hódmezővásárhelyen a nyújtott munkák napja kedd, ekkor reggel 7-től 18 óráig állnak az érdeklődők rendelkezésére. Makón szerdán reggel fél 8-tól délután 6 óráig; Szentesen csütörtökön reggel fél 8-tól este fél 7-ig; Csongrádon szerdán reggel fél 8-tól este fél 7-ig tart az ügyfélfogadási idő.

Kitüntetés

Az Elnöki Tanács Láng Laszlónak, az Építésügyi és Városfejlesztési Minisztérium nyugalmazott főosztály-vezetőjének több évtizedes munkásmozgalmi tevékenysége, valamint eredményes munkássága elismeréseként, 75. születésnapja alkalmából a Magyar Népköztársaság Zászlórendje kitüntetést adományozta.

A kitüntetést Trautmann Rezső, az Elnöki Tanács helyettes elnöke kedden adta át. Jelen volt Katona Imre, az Elnöki Tanács titkára és Deák Gábor, az MSZMP XIII. Kerületi Bizottságának első titkára. (MTI)

Tervek a Somogyiban

Bővülő hálózat, új gyűjtemények, könyvtári esték

A Somogyi Könyvtár idei munkatervében bőségessze számtalan újdonságot tartalmazni; úgy tetszik, a Dóm téri palotában eddig eltöltött két év nemcsak az új ház teljes „belakására”, az úgynevezett alapszolgáltatások megoldására, zavartalan ná tételére volt elég. A könyvtár tevékenységi köre „szemlátomást” bővül, tervek születnek, részint a szolgáltatások kiterjesztésére és tökéletesítésére, részint abból a célból, hogy a nagy múltú szellemi műhely egyre aktívabb részese, egyik legjelentősebb központja lehessen Szeged közművelődési és tudományos életének.

A könyvtárosok kiemelkedő munkáját dicséri, a „csodapalota” szükségességét igazolja, az épület központi fekvésének fontosságát húzza alá a következő néhány adat: tavaly december végéig 21 ezer 300 beiratkozott olvasója volt a Dóm téri központi részlegnek (majdnem annyian, mint 1973-ban — amikor megyei hatókört kapott a Somogyi — az egész könyvtári hálózatnak). Külön örömdetes, hogy közülük 3 ezer 900 a gyerekoivás (a régi Vár utcái gyermekkönyvtárban 1200 volt a csúcslétszám). Csak még egyetlen adat: 183 ezer 900 látogatója volt a Somogyinak — 1985-ben. Gondoljuk el: mintha Szeged egész lakossága, a csecsemőket is beleértve, elment volna a könyvtárba! A statisztika 390 ezer kikölcsönzött dokumentumról (lemezek, kazetták is értendők) szól.

Nehéz elképzelni a kívülállóknak, mennyi munka, figyelem — kiszolgálni ekkora tömeget. Az sem mindegy, hogyan. Az adminisztrációs központ például — nehezen bírja. Egyszerűen arról van szó, hogy nem ennyi emberre tervezték, s bárhogy szer-

vezik az ott dolgozók munkáját, a tumultus elkerülhetetlen. Ezért lesz szükség a számítógép segítségére; az olvasók és a kölcsönzött könyvek nyilvántartását tervezik számítógépre vinni — a tanácsi számítógépponthez terminállal és kisgépekkel kapcsolódva. Ugyancsak a közönséget szolgálja, mert az idő jobb kihasználását segíti az olvasóöblökben már működő „számjelző rendszer”. (A könyvtárosok gondoljai enyhültek a harmadik emeleti zárláncú tévé működtetésével, hiszen az alig áttekinthető, hatalmas térben így ellenőrizni tudják a sajnos nem mindig jószándékú látogatókat is, akik így egyre kevesebben vannak.) A lapozgatóban ott a videofilm a könyvtár történetéről, és készülnek a forgatókönyvek, lassan megalkotódik a videotéka. Helyes könyvtártörténeti, valamint módszertani jellegű videofilmei gyűjteményét szándékoznak kialakítani. A Somogyi ritkaságairól már elkészült egy film, s hamarosan a megye nagyobb könyvtárait bemutató sorozat felvételei indulnak. A terv másik érdekessége a makói művésztelleppel együttműködésben kialakítandó artotéka. Ez nem egyszerűen képzőművészeti alkotások gyűjteményét jelenti, hanem katalógusok, műleírások, a kapcsolódó videóanyag összegyűjtését — és kölcsönzését. Továbbfejlesztik a hangos könyvtár anyagát is, ami a gyengénlátókat, az idős embereket és a középkorúakat (utóbbiakat főleg az idegen nyelv tanulásában) szolgálja.

Az új épületben eddig is számos rendezvényt tartot-

tak, könyvpremiereket, ankétokat, a művészeti részlegtel. Ezért lesz szükség a számítógép segítségére; az olvasók és a kölcsönzött könyvek nyilvántartását tervezik számítógépre vinni — a tanácsi számítógépponthez terminállal és kisgépekkel kapcsolódva. Ugyancsak a közönséget szolgálja, mert az idő jobb kihasználását segíti az olvasóöblökben már működő „számjelző rendszer”. (A könyvtárosok gondoljai enyhültek a harmadik emeleti zárláncú tévé működtetésével, hiszen az alig áttekinthető, hatalmas térben így ellenőrizni tudják a sajnos nem mindig jószándékú látogatókat is, akik így egyre kevesebben vannak.) A lapozgatóban ott a videofilm a könyvtár történetéről, és készülnek a forgatókönyvek, lassan megalkotódik a videotéka. Helyes könyvtártörténeti, valamint módszertani jellegű videofilmei gyűjteményét szándékoznak kialakítani. A Somogyi ritkaságairól már elkészült egy film, s hamarosan a megye nagyobb könyvtárait bemutató sorozat felvételei indulnak. A terv másik érdekessége a makói művésztelleppel együttműködésben kialakítandó artotéka. Ez nem egyszerűen képzőművészeti alkotások gyűjteményét jelenti, hanem katalógusok, műleírások, a kapcsolódó videóanyag összegyűjtését — és kölcsönzését. Továbbfejlesztik a hangos könyvtár anyagát is, ami a gyengénlátókat, az idős embereket és a középkorúakat (utóbbiakat főleg az idegen nyelv tanulásában) szolgálja.

A tervek közül önkényesen válogattunk, nincs most mód például a számottevő tudományos munka részletezésére, a kiadványokkal, olvasómozgalmakkal, nyári táborokkal kapcsolatos könyvtári munka ismertetésére. A hálózat bővítéséről azonban szót kell ejteni: az új rökusi városrészben, a Vértói úton áprilisban nyílik meg a 150 négyzetméteres fiókkönyvtár, s ezzel teljesnek mondható a lakótelepek könyvtári ellátása. Ami azért is nagy dolog, mert a betonrengtegekben jószerével egyedülvalók, „társ nélküliek” a könyvtárak — mint közművelődési intézmények.

S. E.

Nyughatatlan nyugdíjas

„Miért? Le kéne állnom?”

Az asztalán gépelt iratok, derűs arcán halvány árnyéka még az imént olvasottaknak, látszik, valami közügy foglalkoztatja.

— Az alapszabály-módosításon dolgozunk...

— Kik, és milyen alapszabályon?

— Az üdülőtársulat új működési szabályzatán. Változtak az idők, változnak a követelmények. Az eddigi már elavult.

— Bocsánat, de én a tejipari vállalat nyugdíjas igazgatóját keresem.

— Az volnék, Csápenszki István.

— Mi köze az üdülőtársulathoz?

— Miért, aki tejiparban dolgozott, az ne üdüljön? Tápen, a Tiszavirág Üdülőtársulatnál megválasztottak elnöknek.

— Mi a dolga?

— Mi nem? És nem az enyém, a miénk! Az együttélés szabályai, az üdülőhasználat rendje, az üdülőterület nyugalma, tisztasága, egyszerűen, a pihenéshez méltó emberi környezet megteremtése és megvédése... Ez mind meg kell hogy fogalmazódjon abban a dokumentumban, amely végül is mindnyájunk közös akaratait fejezi ki. Tudni kell azt is, hogyan viszonyuljon az egyén a közösséghez, a közösség az egyénhez, és hogy hogyan itéljük meg ezeket a viszonyokat. Mint például azt, hogy valaki hangfallok bombolteti tele a „partvidéket”, vagy az üdülőben vág disznót, esetleg ott tartja a lakodalmat. Mindenre figyelni kell, de nem szabad sem indulatokkal, sem elharmarkodottan itélni.

— Ezt miért csinálja?

— Amiért emezt! — veszől az asztalról egy másik iratsomót, tele jegyzetekkel, cédulákkal, mint valamely előadás vázlatát.

— Előadásra készül?

— Készülök, de ez nem az. Néhány gondolat, munkavédelmi ügyekben.

— Üdülőtársulat és munkavédelem?

— Az kettő. Vagyis így ez a harmadik... Úgy látom, nem érti. Szóval, a Csongrád Megyei Munkavédelmi Bizottságnak én vagyok az elnöke...

— Is...

Csápenszki István

— Mit is?

— Úgy értem, hogy annak is elnöke.

— Ja, hát abból a bizonyos is-ből van még egy harmadik — is. A haladó ifjúsági mozgalom baráti körének elnöke vagyok.

— Bocsánat, én még nem vagyok nyugdíjas, nem vagyok eléggé az agyam. Nezzük egy kicsit közelebbről.

— Nos, az oktatás, az, amit már mondtam, hogy előadásra készülök. A volt cégemnél, a Csongrád Megyei Tejipari Vállalatnál tizenöt éve foglalkozom a marxizmus-leninizmus esti középiskola vezetésével. Sokan vannak ma is a cégnél, akik nálam végezték ezt a politikai stúdiumot. Nekem ez a munka jövesik, örömet ad, és hát kell-e annál jobb, hogy az ember tanítva tanulhat.

— Miért kell egy nyugdíjasnak tanulni?

— Mert gondolkodó ember marad akkor is, ha becsukta maga mögött a kaput. Az a bizonyos MASNP minden után következik, amíg csak az ember számon tudja tartani az eseményeket. Sem lemaradni, sem félreállni nem szabad, és különben: nem is tudnék.

— És a munkavédelem?

— Tavaly, amikor megalkult a munkavédelmi bizottság, felkérték, vállaltam el az elnöki tisztelet, és mert tudom korábbi tapasztalataimból, hogy az a bizonyos

„legfőbb érték az ember” elv nem egyszerű, üres frázis, hanem rendkívül fontos gazdasági és társadalmi vezérlő elv, vagy legalábbis az kellene, hogy mindig legyen, ezért igent mondtam a felkérésre. Az elkövetkező időszakban igyekszünk nagy figyelmet fordítani, pontosabban, nagyobb figyelmet fordítani az eddiginél a termelőség- és munkavédelmi, biztonságtechnikai helyzetére. Elképzeltem, hogy néhány térszében milyen állapotok uralkodnak. Mintha évekig errefelé nem is létezett volna munkavédelmi előírás.

— Hogy a szakmai múltjára utaljak, lesz mit a tejbe aprítani.

— Lesz is, van is. Most például egy különös pártfegyelmi ügygel foglalkozom. Egy párttag kizárásáról van szó, amelynél, ha szigorúan csak a szabályzatot nézzük, minden rendben van. Csak hát — anélkül, hogy erről beszélhetek, mert ugye nem beszélhetek sem esetekről, sem részletekről — az embert a maga jelenével, múltjával és a lelkével együtt is mérlegre kell tenni...

— Nem vállal túl sokat? Nem gondolja, hogy egy év „rádolgozás” után végre nyugodtan, békében maradhatna? Nem kéne leállni?

— Miért? Le kéne állnom? Tudja, amíg az emberben annyian megbíznak, addig nem állhat le a pálya szélére. A bizalom az embernek olyan, mint autónak a benzín. Az egyedüli és így a legjobb üzemanyag. De mondom én magának valamit. Ne higgye, hogy most talált egy csodabogarat! A mi korosztályunk a lelkesedésből élt. Ez hát még most is itt vagyunk...

Igricz Zsigmond

Cikkünk visszhangja

Még egyszer a disznóbárról

Az 1986. január 4-én megjelent „Disznóbár Tápen” című cikkkel kapcsolatban levelet kaptunk: „Ifj. Lele József az elején leírja, hogyan történt a disznóbárról a disznóbár, a disznóbár stb., s ír a szokásokról is. Ehhez a részhez a következőket fűzöm hozzá: döntően az határozta — és ma is az,

határozza — meg a szokásanyag tartalmát, milyenségét, szellemét, ideológiáját, feleségét stb., hogy milyen felkészültségű, kvalitású, érdeklődésű, hangulatú egyének (esetleg közösségek) gyűlnek ott az adott helyen össze. Általánosságban erre is érvényes az a közmondás: ahány ház, annyi szokás. Nem volt arra „recept”, hogy csak így és így szabad cselekedni, beszélni, énekelni, táncolni, tréfálkozni stb., mert a jó hangulatban mindenki próbált „kitenni magát”, és sokszor olyasmis is „elhangzott”, ami mások nem.

Eppen ezért jellemző a népművészetre (a szokásanyagra is) a változatoság, a sokféleség, egyszerűen a fejlődés. És azt se felejtjük el, hogy a gazdasági, társadalmi, kulturális stb. fejlődés az egyénekben, családokban, közösségekben is megváltoztatja azt, hat rá. Tehát a népszokás nem mezevedik meg, nem változatlan örök időkig, hanem állandóan változó.

Még azt is megfigyelhetjük, hogy az új változat rendszerint a „régit, bevált formákat” használja fel megjelenésében. Ha a régi forma, a zárt keret nem elég az új tartalomnak, akkor próbál azon így vagy úgy változtatni. Persze lehetne itt még beszélni az analógia fontosságáról, arról is, hogy az ember „magát” a szokásanyagot hogyan szerkeszti meg, ha színpadra állítja,

hogyan készít belőle kompozíciót stb.

Ifj. Lele József cikke végén arról ír, hogy a budapesti tévé „Disznóbár Tápen” címmel sugárzott műsort a tápai népi együttes közreműködésével. Befejezésül, csattanóként, nagy „bölcsen” — a hívei és a saját nevében — levonja a konklúziót: az egész műsor cirkusz volt. (Tehát nem válogat, csak így, hogy az egész.)

Ez a „bölcs” (ellenvéleményt nem tűrő) megállapítása nagy megrökönyödést és ellenszenvet váltott ki a Tápai Népi Együttes tagjából, mert lényegében ezzel a műsorral vett részt 1985-ben az országos minősítő versenyen Kiskőrösön, ahol a legmagasabb fokozattal jutalmazta a zsűri. Továbbá a műsorával jutott be a III. egri népzenei találkozóra is. Ott a tiztagú zsűri nívódíjjal részesítette az együttest, illetve a műsorát. Továbbá ezt a műsorát mutatta be a kecskeméti népzenei találkozón is, és még sok helyen.

Megemlítem még, hogy a zsűri értékelésében — többek között — így beszélt: „most jön a nap fénypontja... a szuper arany... műsorukban a népi vallásosságot és a népi humort szerencsésen ötvözték...”

Ezek után felvetődik a kérdés: kinek higgyen az együttes?

Török József,

a Tápai Népi Együttes vezetője

Magyarul, emberként!

Pályázati felhívás

Az anyanyelvi és viselkedéskultúra-mozgalom vonzó elnevezésének és egységes szimbólumrendszerének megalkotására nyilvános pályázatot hirdetett a KISZ Központi Bizottsága. A pályázat célja olyan név, emblema, illetve jelképrendszer megtervezése, amelyet egyebek között kiadványokban, plakátokon, okleveleken, plakátokon jól fel lehet használni a mozgalom céljának kifejezésére, szemléltetésére.

Az anyanyelvi és viselkedéskultúra-mozgalom arra irányul, hogy felhívja a figyelmet az anyanyelv használatának gondjaira, széles tömegek bevonásával hozzájáruljon annak ápolásához, s ezzel szoros összhangban a viselkedés- és magatartáskultúra színvonalának emeléséhez.

A mozgalom pályázatokból, írásbeli és szóbeli ve-

télkedőkből, játékokból, előadás-sorozatokról tevődik össze, s nagymértékben épít a televízió, a rádió és a sajtó együttműködésére, közvéleményformáló erejére.

A pályázaton egyének és csoportok egyaránt részt vehetnek akár teljes, akár rész megoldásokkal. A szimbólumrendszer megalkotásában elsősorban reklámszakemberek és iparművészek munkáira számítanak a pályázat meghirdetői. A legjobb ötletek kidolgozói 3-5 ezer forintos jutalomban részesülnek. A mozgalommal kapcsolatos további információkat a KISZ Központi Bizottsága kulturális osztályán (Budapest, XIII. kerület, Újpesti rakparton 37-38.), illetve a 403-940/236-os telefonszámon kaphatnak az érdeklődők.

A pályázatokat február 10-ig kell eljuttatni erre a címre.

Interpop Fesztivál '86

Interpop Fesztivál '86 címmel első ízben rendezi meg a magyar és külföldi előadóművészek, illetve dalok versenyt július 15-20. között Siófokon az Országos Rendező Iroda, a Hungaroton, a Magyar Televízió és a Magyar Rádió. A fesztivál meghívásos. A két elődöntőből és egy döntőből álló találkozóra a magyar előadóművészek és művészcsoportok a rádió, a televízió és a popzenevel foglalkozó többi intézmény műhelyeitől, a külföldiek az ORI-tól és a Hungarotontól kapnak meghívást. A fesztiválon olyan dalok-

kal vehetnek részt, amelyeket hanglemezen még nem jelentettek meg, s a rádióban és a televízióban nem sugároztak. Nem kizáró ok azonban, ha a dal koncerten vagy más módon nyilvánosságra került.

A magyar és a külföldi előadóművészek és dalok külön-külön versenyeznek egymással. A rendező szerkező törekvése, hogy megfelelő előadóművészi gyakorlattal, hivatásszerű felkészültséggel fiatal tehetségek kapjanak bemutatkozási és versenyzési lehetőséget.